

opusdei.org

Carta del Prelat (gener 2009)

Comença un nou any i Mons. Echevarría convida a afrontar-lo considerant la meravella d'ésser fills de Déu. L'Esperit Sant ens ajudarà a gaudir d'aquest amor.

07/01/2009

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

En els dies del temps de Nadal, la mirada se'ns en va també a la Mare de Déu, totalment ocupada a atendre

el seu Fill nou-nat. Amb quin amor el va prendre als seus braços a Betlem i el va cuidar a tota hora! Després, durant els anys de Natzaret, va cercar la manera de no apartar-se del seu costat: va col·laborar amb sant Josep en el creixement humà del Fill de Déu, dispensant-li el seu afecte, aprenent de la seva conducta i de les seves paraules com la primera i millor deixeble del Mestre. Ara s'ocupa de nosaltres —de cadascuna i de cadascú— amb l'afecte i la dedicació amb què va atendre el seu Fill, perquè Jesucrist, a la Creu, la va confirmar en la seva maternitat espiritual veritable sobre les dones i els homes dels diferents temps [1]. D'aleshores ençà, Maria no ha cessat de tenir cura de tota la humanitat, i especialment dels seus fills més necessitats. Per això, en començar l'any nou, solemnitat de la Maternitat divina de la Mare de Déu, l'Església ens convida a meditar en la

sol·licitud de la Mare de Déu i a agrair totes les seves delicadeses.

L'Encarnació del Verb —com professem al Credo— es va realitzar per obra de l'Esperit Sant, amb la col·laboració lliure i plena de la Mare de Déu. Amb aquest Misteri, que culmina a la Creu i Resurrecció, Déu ens va rescatar dels nostres pecats i ens va atorgar el do de la filiació divina. En les dates passades hem llegit unes paraules de sant Pau, el gran herald de Crist i de l'Evangelí, adreçades als Gàlates, que guarden un tresor de doctrina. Escriu l'Apòstol que, *en arribar la plenitud dels temps, va enviar Déu el seu Fill, nascut de dona, nascut sota la Llei, per redimir els que estaven sota la Llei, a fi que rebéssim l'adopció de fills* [2].

En aquest any paulí, desgranem amb afecte alguns dels punts principals de la doctrina que l'Apòstol dels gentils

ens ha transmès. **Ens trobem** —deia el Papa fa uns mesos— **davant un gegant, no sols pel seu apostolat concret, sinó també per la seva doctrina teològica, extraordinàriament profunda i estimulant** [3]. Ha estat ell, junt amb sant Joan, qui més ens ha parlat de l'Esperit Sant, de la seva acció a l'Església i en els cristians. En aquestes línies, m'agradaria tocar alguns aspectes d'aquesta doctrina, perquè calem més profundament en la importància cabdal del Paràclit per al desplegament intens de l'existència cristiana, fita a la qual hem d'aspirar.

La lectura dels Fets dels Apòstols ens mostra com l'Esperit Sant guia l'Església des del primer moment. La seva acció —com es narra en aquest llibre— apareix manifesta en la vida de sant Pau: tot el que l'Apòstol du a terme, des de la seva conversió fins al seu martiri, està marcat per l'acció

del Paràclit. Per mitjà de la gràcia, el Senyor l'elegeix i consagra, junt amb Bernabé, per a l'expansió del cristianisme entre els gentils; el condueix durant els seus viatges apostòlics, empenyent-lo a evangelitzar Europa; li anuncia que ha de donar testimoni de Crist a Jerusalem i fins a la mateixa Roma[4]. ***En un mot, la seva presència i la seva actuació ho dominen tot***[5]. Resulta tan patent la intervenció del Santificador en la cristiandat primitiva, que s'ha arribat a anomenar, al llibre dels Fets, *l'Evangelí de l'Esperit Sant*.

No ho dubtem: guanyarem moltíssim en esperit contemplatiu, en eficàcia apostòlica, si l'invoquem més, cada dia; si li preguem que ens guiï amb la seva gràcia. ¿Fins a quin punt poses interès en donar relleu sobrenatural a les teves accions? Amb quina devoció repeteixes el *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*? Adverteixes

la necessitat posar-te en les seves mans, cada vegada que esmentes el seu Nom?

Però sant Pau, en les epístoles, **no es limita a il·lustrar la dimensió dinàmica i operativa de la tercera Persona de la Santíssima Trinitat, sinó que n'analitza també la presència en la vida del cristià [6].** Jesucrist havia anunciat que en l'ànima dels qui acollissin la seva paraula i li estimessin, el Pare i Ell mateix posarien la seva estada; i havia afegit: *us he dit aquestes coses estant amb vosaltres; però el Paràclit, l'Esperit Sant, que el Pare enviarà en nom meu, Ell us ensenyarà totes les coses i us farà recordar tot el que us he dit [7].* Inspirat per Déu, l'Apòstol **reflexiona sobre l'Esperit mostrant-ne l' influx no sols sobre l'actuar del cristià sinó també sobre el seu ésser. En efecte, diu que l'Esperit de Déu habita en nosaltres (cf. Rm 8, 9; 1 Co 3, 16) i**

que “Déu ha enviat als nostres cors l’Esperit del seu Fill” (Ga 4, 6) [8].

Sabem que la Trinitat sencera inhabita en l'ànima del just per la gràcia; però aquesta presència seva en els homes i dones que caminen en l'amistat de Déu, s'atribueix de manera especial al Santificador. La raó tradicional és ben comprensible: en ser la santificació un efecte de l'amor de Déu, res més lògic que s'apropii aquesta operació a la Persona que —al si de la Trinitat— és l'Amor subsistent, l'Esperit Sant; com anàlogament s'atribueix al Pare la creació i al Verb la redempció, encara que tot el que Déu opera en relació al món, ve obrat inseparablement per les tres divines Persones. La Trinitat Beatíssima ens penetra fins al fons del nostre ésser, no només en tant que criatures, sinó fent-nos participar amb la gràcia en la vida íntima divina, com a fills del Pare, en el Fill, per l'Esperit Sant [9].

Precisa el Concili Vaticà II: «Tal és i tan gran el misteri de l'home, misteri que, per mitjà de la Revelació cristiana, llumbreja per als creients. Per Crist i en Crist, doncs, s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, el qual, fora de l'Evangelí, ens oprimeix. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamen en l'Esperit: *Abbà, Pare!*» [10].

El do de la filiació divina se'ns mostra com el regal més gran que podíem rebre de Déu. **La nostra gran dignitat consisteix precisament que no sols som imatge, sinó també fills de Déu. I això –comenta el Sant Pare- és una invitació a viure la filiació, a prendre cada vegada consciència més gran que som fills adoptius en la gran família de Déu. És una invitació a transformar aquest do objectiu en una realitat subjectiva, decisiva per al nostre pensar, per**

al nostre actuar, per al nostre ser[11].

Què agraïts hem d'estar a sant Pau, instrument escollit per Déu per a mostrar-nos amb fulgor nou aquesta veritat basilar de la fe cristiana! En l'epístola als Gàlates, després de recordar que el Verb es va fer home al si de la Mare de Déu perquè arribéssim a ésser fills de Déu, afegeix: *perquè sou fills, envià Déu als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que clama: "Abbà, pare!" Així, ja no ets més esclau, sinó fill; i, si fill, també hereu per gràcia de Déu* [12]. Es compleix d'aquesta manera el que assenyala sant Tomàs d'Aquino: «Així com efecte de la missió del Fill va ser conduir al Pare, així també efecte de la missió de l'Esperit Sant és portar els fidels al Fill» [13].

Reconèixer aquest do i comportar-se en conseqüència constitueix —com ensenyava sant Josepmaria— **la**

major rebel·lia de l'home que no tolera viure com una bèstia, que no es conforma —no s'aquieta— si no tracta i coneix el Creador [14]. Per això afegia: *esclavatge o filiació divina: heus aquí el dilema de la nostra vida. O fills de Déu o esclaus de la supèrbia, de la sensualitat, d'aquest egoisme anguixós en què tantes ànimes semblen debatre's*[15].

Volgué Déu que la consciència actual i viva de la filiació divina constituís el fonament de l'esperit de l'Opus Dei; així ho va assegurar sempre el nostre Fundador, que recordava —ho va repetir moltes vegades— fins el moment exacte en què nostre Senyor va disposar que es gravés a foc en la seva ànima. *Aquest tret típic del nostre esperit va néixer amb l'Obra, i el 1931 va prendre forma: en moments humanament difícils, en els quals tenia tanmateix la seguretat de l'impossible —d'allò*

que avui contempleu fet realitat—, vaig sentir l'acció del Senyor que feia germinar en el meu cor i en els meus llavis, amb la força de quelcom imperiosament necessari, aquesta tendra invocació: Abba! Pater! Estava jo al carrer, en un tramvia: el carrer no impedeix el nostre diàleg contemplatiu; el sarau del món és, per a nosaltres, lloc d'oració. Probablement vaig fer aquella oració en veu alta, i la gent va haver de prendre'm per boig: Abba! Pater! Quina confiança, quin descans i quin optimisme us donarà, enmig de les dificultats, sentir-vos fills d'un Pare, que tot ho sap i que tot ho pot[16].

Sant Josepmaria recomanava tothom que considerés sovint cada dia aquesta veritat. Encoratjava a meditar els ensenyaments de sant Pau: *El mateix Esperit s'ajunta al nostre esperit per donar testimoniatge*

que som fills de Déu. I, si som fills, també hereus; hereus de Déu, cohereus del Crist, ja que, si sofrim amb ell, és per ser també glorificats amb ell [17].

Sempre és temps d'aprofundir en la filiació divina, però aquests dies resulta més accessible: només cal mirar Jesús Nen reclinat al bressol, als braços de la seva Mare o als de sant Josep. El nostre Déu s'ha fet criatura desvalguda i inerme perquè nosaltres siguem i ens sentim molt profundament fills de Déu, i ens acostem a Ell sense cap temor. Si de vegades, per qualsevol motiu, ens resulta costós, acudim a la Mare de Déu i a sant Josep, demanant-los que ens ensenyin a tractar Déu amb la confiança i intimitat que ells li van manifestar. Supliquem al Paràclit, que inhabita en l'ànima, que posi en el nostre cor aquest crit —*Abba, Pare!*—, de manera que amb el do de

pietat ens faci assaborir a fons la realitat de la nostra filiació divina.

En la seva catequesi, Benet XVI posa en relleu **un altre aspecte típic de l'Esperit que ens ensenya sant Pau: la seva relació amb l'amor.**

L'Apòstol escriu: "L'esperança no falla, perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat" (Rm 5, 5) (...). L'esperit ens situa en el mateix ritme de la vida divina, que és vida d'amor, fent-nos participar personalment en les relacions que es donen entre el Pare i el Fill [18].

Calibrem bé el significat d'aquestes paraules. Gràcies al Paràclit, que ens fa fills de Déu en Crist, hem estat com *introduïts* en la Vida beatífica i beatificant de la Trinitat Santíssima. Nosaltres, pobres criatures, creades de la pols de la terra, podem bategar al ritme del Cor del Senyor. «L'esperit

ens torna cristiformes mitjançant la seva força santificadora. Ell és veritablement com la figura o estructura de Crist, Salvador nostre, i ens imprimeix per si mateix la imatge de Déu» [19].

La solemnitat de l'Epifania i la festa del Baptisme del Senyor ens parlen d'aquesta acció constant del Sant Esperit: Ell va guiar els Reis d'Orient fins a Betlem, i va descendir visiblement sobre nostre Senyor en el Jordà, mostrant que Jesucrist era el Messies esperat. Aprenguem a obrir els nostres cors a la seva gràcia santificadora. Ponderem més sovint aquella invitació que va ressonar mentre Jesús era batejat per Joan: *Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut* [20]. I en el moment de la Transfiguració, amb nova insistència: *Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut: escolteu-lo* [21]. Per endinsar-nos en aquest diàleg, per a treure

conseqüències operatives dels ensenyaments del Mestre —gestos i paraules—, hem de conduir-nos amb docilitat exquisida a l'acció de l'Esperit Sant, que ens portarà a descobrir —amb enteresa més gran— la possibilitat i la necessitat de santificar la vida corrent; conscients que tota la nostra conducta s'ha de resumir en un parlar amb Déu i en un parlar de Déu a les ànimes.

L'aniversari del naixement de sant Josepmaria, el 9 de gener, i el del seu bateig, el dia 13, ens parlen també d'aquesta proximitat del Paràclit. Aprofitem la intercessió del nostre Pare perquè cali en nosaltres una fidelitat sencera —com la que sant Josepmaria va cercar al llarg de la seva existència—, acollint totes les inspiracions de l'Esperit Sant.

Ja sé que tindreu també molt present que el 21 de gener es compleix un altre aniversari del primer Cercle de

Sant Rafael: en aquells ***tres, tres mil, tres-cents mil, tres milions...***
estàvem nosaltres. Tant de bo no
perdem de vista que, si volem, també
a cadascuna i a cadascú ens posa el
Senyor en condicions de ser
eficaçment apostòlics, si som
“essencialment” eucarístics.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de gener de 2009.

[1] Cf. *Jo* 19, 25-27.

[2] *Ga* 4, 4-5.

[3] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 15-XI-2006.

[4] Cf. *Ac.* 13, 2-4; 16, 6-10; 20, 22-23;
23, 11; 27, 24.

[5] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 127.

[6] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 15-XI-2006.

[7] *Jo* 14, 25-26.

[8] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 15-XI-2006.

[9] Cf. Joan Pau II, Carta encíclica *Dominum et Vivificantem*, 18-V-1986, nn. 32 i 52.

[10] Concili Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 22.

[11] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 15-XI-2006.

[12] *Ga* 4, 6-7.

[13] Sant Tomàs d'Aquino, *Comentari a l'evangeli de Sant Joan*, 14, 26.

[14] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 38.

[15] *Ibíd.*

[16] Cf. A. Vázquez de Prada. *El Fundador de l'Opus Dei*, Vol I, pp. 389-390.

[17] *Rm* 8, 16-17.

[18] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 15-XI-2006.

[19] Sant Ciril d'Alexandria, *Sermó pasqual*.

[20] *Mt* 3, 17.

[21] *Mt* 17, 5.